

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 17

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ผมอ่านประโยชน์มากมายที่ฮันซูยงทุ่มเทเขียน อ่านแล้วอ่านอีก...
เพราะนี่คือมารยาทเพียงหนึ่งเดียวที่นักอ่านอย่างผม
จะสามารถแสดงออกต่อนักเขียนเรื่องราวเรื่องนี้ได้

-sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

หนึ่งในสามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลายคือการกลับชาติมาเกิด ซึ่งในเล่มนี้เราจะได้สัมผัสความรู้สึกของการกลับชาติมาเกิดร่วมกับคิมดกจา และสมาชิกกลุ่มกัน นอกจากนี้ยังจะได้เห็นอีกแง่มุมของตัวละครต่างๆ มากขึ้น โดยเฉพาะ ‘ฮันซูยอง’ ใครที่ปักหม่นเป็นแม่สาวตัวเล็กแต่ใจใหญ่คนนี้ไว้ ก็เอาใจช่วยเธอให้เยอะๆ ด้วยล่ะ

และยังมีอีกเหตุการณ์สำคัญที่สร้างผลกระทบวงกว้างยิ่งกว่าครั้งไหนๆ นั่นคือซินริโอ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ เมื่อต้องเลือกข้างระหว่างฝ่ายดีกับฝ่ายร้าย คิมดกจา กับเหล่าสหายจะตัดสินใจอย่างไร ไม่ต้องติดตามตอนต่อไปแล้ว ติดตามมันตอนนี้เลยนี้แหละ!

Levon

50 ปีต่อมา (1)

เวลาผ่านไปได้สัปดาห์แล้ว หลังพวกเราเดินทางมาถึง ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’

จากการตรวจสอบผ่าน [มุมมองผู้อ่านพระเจ้า] ผมพบว่าสมาชิกกลุ่มเคลียร์ซีนาเรียโอเกาะกลางเสร็จเรียบร้อยแล้ว และพร้อมที่จะเข้าสู่ซีนาเรียโอถัดไปกันแล้ว

และตอนนี้ผมก็กำลังก้มหน้ามองหน้าจอสมาร์ตโฟนที่พรวดั้ว

- สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย (ฉบับแก้ไขครั้งสุดท้าย).txt

ไม่แน่ว่าไฟล์นี้อาจมี ‘บทส่งท้าย’ ของเรื่องราวที่ผมเคยอยากอ่านมากขนาดนั้นรวมอยู่ด้วยก็ได้ แค่นั้นเอง? หากโชคเข้าข้างผมคงได้ข้อมูลเกี่ยวกับรอบที่ 3 เพิ่มขึ้น อาจมีคำแนะนำบอกว่าผมต้องทำอะไรบ้าง และจะเคลียร์ซีนาเรียโอเพื่อให้สามารถไปถึงฉากจบอย่างปลอดภัยได้อย่างไร

แต่ทว่า

「ถ้า หาก *จบ* ของ เรื่องราว *เรื่อง* นั้น เป็น *โคก* นาฏ *กรรม* ละ」

ถ้าความหมายของ ‘ฉบับแก้ไขครั้งสุดท้าย’ หมายถึง ‘ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกต่อไป’ ละ

「นาย *จะ* เปลี่ยน *แปลง* มัน *ได้* หรือ *เปล่า*」

ถ้าการที่ผมอ่านมันแล้วกลับกลายเป็นว่าอนาคตทั้งหมดถูกกำหนดเอาไว้แล้วละ

“คิมดกจา”

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าอันซุยของที่มีอช้ายพันผ้าพันแผลเอาไว้กำลังมองมา
ที่ผม

ในโลกใบนั้นนอกจากผมแล้ว เธอแทบจะเป็นคนเดียวที่เคยอ่าน ‘สามวิธึ
รอด’ หากอันซุยของเป็นผม เธอจะอย่างไรกันนะ หากเป็นเธอ จะเลือกเปิด
ไฟล์นี้มั้ย

“จ้องอะไรขนาดนั้น”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

ผมกดปิดหน้าจอสมาร์ตโฟน

อาจมีสักวันที่นึกอยากอ่านเรื่องราวเรื่องนี้ขึ้นมา แต่ไม่ใช่เวลานี้แน่ ‘บท
ส่งท้าย’ ที่ผมอยากอ่านคงไม่อยู่ในไฟล์นี้หรอก

อันซุยของซ่อมแซมอาวุธเสร็จก็กระโดดลงจากเตียงที่นั่งอยู่พร้อมกับเอ่ย

“ออกเดินทางกันเถอะ มัวแต่ชักช้าอยู่แบบนี้ เต๋วยยูจุงฮยอกก็นำหน้า
ไปไกลกันพอดี”

“มีคนที่พวกเราต้องไปพบก่อนออกเดินทาง”

“ใคร”

“มาพอดีเลย”

ก๊อก ๆ เสียงเคาะดังขึ้นพร้อมกับใครบางคนเปิดประตูเข้ามา

สิ่งแรกที่สะดุดตาคือสร้อยลูกประคำสีน้ำตาลเม็ดกลมหนา กล้ามเนื้อ
ตึงแน่นกำลังดีเผยให้เห็นแนว ๆ ผ่านจิวรสีเทา พระนักรบผู้ผ่านการฝึกตนอย่าง
เข้มงวดกวาดขึ้นมาเป็นเวลาเนิ่นนาน

“อาตมามาเชิญโยมไปพบท่านผู้หนึ่ง”

ผมพยักหน้าตอบ

“ช่วยนำทางพวกเราไปพบราชาของพวกคุณด้วยครับ”

「สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย」

จากการตีความของผมซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญอันดับหนึ่งของ ‘สามวิธึรอด’
คำว่า ‘สามวิธีการเอาชีวิตรอด’ จากชื่อเรื่อง มันหมายถึงสามตัวเอกหลักที่ปรากฏตัว
ใน ‘สามวิธึรอด’ นั่นเอง

หนึ่งคือผู้ย้อนกลับ ยูจุงฮยอก

สองคือผู้หวนคืน จางฮายอง

และสามคือ...

- มีตัวเอกอีกกี่คนหรือ

ฮันซุยของฟังผมเล่าแล้วก็ย้อนถามผ่าน ‘ลอบนัดพบยามกลางวัน’ ทำให้ผมเพิ่งคิดได้ว่าฮันซุยของไม่รู้ข้อมูลพวกนี้ เพราะเธออ่านไปแค่ประมาณหนึ่งร้อยกว่าตอน...

- ไม่แปลก ตั้งสามพันตอน คงหากินกับตัวเอกคนเดียวยาก

จะแหะทำไมเนี่ย

- ว่าแต่ใช้ตัวเอกสามคนเลยหรือ นิยายมันเจ๋งก็เลยใช้ทางลัดสินะ

ผมเองก็นึกหาข้อแก้ต่างเถียงกลับไปไม่ออกเหมือนกัน

อีกอย่าง ไอนิยายเจ๋งที่เธอว่านั้นก็กำลังทำลายโลกความจริงของพวกเรา อยู่เสียด้วย

- เจ้าของเกาเขนี่คือ ‘คนที่สาม’ ไซม์

- ไซ้

- ระดับความสำคัญใน ‘สามวิธีรอด’ ละ ระดับเดียวกับยูจุงฮยอก?

- ไม่ขนาดนั้น ยังไงยูจุงฮยอกก็ยังเป็นตัวหลักของเรื่องอยู่ดี

ในความเป็นจริงเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ของนิยายที่มีสามพันกว่าตอนได้ดำเนินเรื่องโดยมียูจุงฮยอกเป็นจุดศูนย์กลาง

ดังนั้นต่อให้เรียกตัวละครอีกสองตัวว่าเป็น ‘ตัวเอก’ เหมือนกัน อย่งไรก็เป็นแค่ตัวเอกตามลำดับการบรรยายของเนื้อเรื่องเท่านั้น

- แต่อีกสองคนก็เป็นสัตว์ประหลาดไม่น้อยไปกว่ายูจุงฮยอก โดยเฉพาะช่วงเวลานี้ ‘ตัวเอกคนที่สาม’ แข็งแกร่งกว่ายูจุงฮยอกมาก

- แข็งแกร่งกว่ายูจุงฮยอก?

ผมพยักหน้ามองไปรอบห้องนั่งสมาธิที่ว่างเปล่า

เสียงพิมพ์บาทหวดดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง

ห้องนี้คือห้องนั่งสมาธิสำหรับให้เหล่าผู้กลับชาติมานั่งเข้าฌาน เป็นห้องที่มีไว้เพื่อปลอบประโลมจิตใจที่เหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้าจากการเข้าสู่วัฏสงสาร

ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

แต่ยังไม่เห็นราชา

“ราชาของเหล่าผู้กลับชาติอยู่ที่ไหนหรือครับ”

“ราชาอยู่ที่นั่นแล้วครับ”

“เห็นมีแต่พวกพระหัวโล้นไม่ใช่หรือไง”

พระนักรบตอบอันซุยของเสียงหัวน

“ท่านอยู่ทุกที่ และไม่อยู่ที่ใด”

“ไม่น่าจะเรียกพวกเรามาเพื่อพูดอะไรไร้สาระแบบนี้ละ”

“ท่านไม่สนทนากับผู้ที่ไร้คุณสมบัติในการมองเห็นท่านหรือครับ”

“น่าสนใจดี นี่ก็จะสนทนาธรรมกับพวกเราหรือไง”

อันซุยของยกมูมปากข้างหนึ่งขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ผมมองสีหน้าลึกลับของพระนักรบ ก่อนจะเปิดปากพูด

“ถ้าราชาอยู่ทุกหนแห่ง อย่างนั้นใครๆ ก็สามารถเป็น ‘ราชา’ ได้สินะครับ”

วืงงง!

“ศรัทธาไม่แตกสลาย ในมือของผมส่งเสียงกู่ร้องพร้อมกับที่ดาบยาวสะบัด

ไปทางลูกกระเดือกของพระนักรบ

เบรี่ยง!

ดาบปลดปล่อยพลังเวทแข็งแกร่งและดุดันออกมา ก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้าแค่ปลายจมูกของพระนักรบ ราวกับโดนกำแพงที่มองไม่เห็นขวางกั้นเอาไว้ พระนักรบหัวเราะ

[ช่างเป็นวิธีแก้ปัญหาที่ก้าวร้าวยิ่ง ถูกรับต้องครับ ผู้ที่ตรัสรู้ไม่ว่าใครก็สามารถเป็นพระพุทธเจ้าได้]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ดังก้องไปทั่วบริเวณ

ผมเก็บดาบกลับมา สายตายังคงมองพระนักรบ ออราอัศจรรย์แผ่ออกมาจากร่างของเขา ช่างในลูกตาดำที่กลายเป็นสีขาวโพลนปรากฏภาพเงาแมนดาลาหมุนไปในทิศทางทวนเข็มนาฬิกา

พระนักรบรูปนี้คงจะเป็นหนึ่งในอวตารจำนวนนับไม่ถ้วนของราชาของเหล่าผู้กลับชาติสินะ

[แต่วิธีนี้ไม่ช่วยให้ดำเนินชีวิตต่อไปได้เสมอหรอก สาวกแห่ง ■ ■
ผู้แบกรับน้ำหนักของการช่วยให้อดแอ่]

“อย่าพูดเหมือนรู้วิธีการของผมทุกอย่างเลยครับ”

ตอนนี้ผมไม่คิดแล้วว่า ‘สามวิธีรอด’ เป็นแค่นิยายเรื่องหนึ่ง และไม่ได้มอง
สมาชิกกลุ่มของผมเป็นเพียง ‘ตัวละคร’ ทั่วไป

แต่การที่ผมตัดสินใจแบบนี้ก็ไม่ใช่การประกาศว่าผมจะไม่นำข้อมูลทั้งหลาย
ที่รู้มาใช้เสียหน่อย

“ยินดีที่ได้พบกันครั้งแรกครับ ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลา”

ทั้งที่ [กำแพงที่สี่] ก็เปิดใช้งานอยู่ ผมกลับรู้สึกถึงแรงกดดันไม่น้อย
กลุ่มก้อนพลังของระดับชั้นไทวาระเพื่อบาอยู่ตรงหน้า ตัวตนที่แท้จริงของ
จิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ที่ควบคุมอยู่เบื้องหลังพระนักรบกำลังแสดงตัวให้เห็นกัน
อย่างชัดเจน

ผู้ปกครองมิติมิติที่เก่าแก่ที่สุดในโลก

ไม่ว่าจะเมตาตรอนแห่ง <เอเดน> หรือราชาปีศาจระดับสูงแห่งโลกปีศาจ
เมื่ออยู่บนเกาะนี้ก็ไม่มีใครสามารถต่อกรกับคนผู้นี้ได้ทั้งสิ้น

วินาทีที่สายตามองสบกัน กระแสไฟฟ้าก็ระเบิดออกกลางอากาศดังเบรียะ

[กำแพงที่สี่ กระตุกคิ้วที่ไม่มีอยู่]

[กำแพงกำหนดวิภูสงสาร] แสดงความสนใจในตัวคุณ

ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาเป็นผู้ครอบครอง [กำแพงกำหนดวิภูสงสาร]
กำแพงที่สามถัดจาก [กำแพงนิรนาม] ของจางฮายอง และ [กำแพงแบ่งแยก
ความดีและความชั่ว] ของเมตาตรอน

[ชิ้นส่วนของกำแพงสุดท้าย] นี้เอง เนอร์วานาถูกขังอยู่ข้างในนั้นใช่
ครับ]

“ใช่ครับ”

[เด็กคนนั้นมีโอกาสที่จะกลายเป็นโพธิสัตว์ที่ดี ทว่าเมื่อได้พบกับท่าน
เขากลับหลุดพ้นจากวิถีธรรมของตัวเองเสียแล้ว]

“เจ้าตัวก็ดูพอใจที่จะใช้ชีวิตแบบนี้แหละครับ”

ตอนนั้นเองที่อันซุของพูดแทรกขึ้นมา

“เดี๋ยวละ นั่นพระพุทธรูปเจ้าหรือ”

[ในโลกมีพระพุทธรูปเจ้าอยู่มากมายหลายแบบ เราเป็นเพียงหนึ่งในพระพุทธรูปเจ้าเหล่านั้นครับ]

ฮันซุยยังมีสีหน้าอึ้ง

ก็นะ ปฏิบัติของฮันซุยของถือเป็นเรื่องเข้าใจได้เมื่ออยู่ๆ ดันมีกลุ่มดาวปรากฏตัวขึ้น แถมอ้างว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้าหน้าตาเฉย และพระพุทธรูปเจ้าก็ยิ้มละไมพูดกับผม

[เราเฝ้ามองเรื่องราวของเหล่าโพธิสัตว์มาตั้งแต่อดีตอันไกลโพ้น]

“ผมว่าผมไม่เคยได้รับการสนับสนุนจากคุณนะครับ”

[หากมีกลุ่มดาวที่เปิดเผยสายตาของตนเพื่อแสดงอำนาจ ก็ย่อมมีกลุ่มดาวที่ดำรงตนอยู่คล้ายมีคล้ายไม่มี การบำเพ็ญกุศลอันเหมาะสมที่แท้จริงนั้นมิใช่การสนับสนุน แต่เกิดจากการใช้สมาธิที่ตรงตรงที่เรียบง่าย]

“พูดชะยว ที่แท้ก็หมายถึงดูฟรีนี่เอง ถ้าอย่างนั้นต้องการอะไรจากผมล่ะครับ”

[สิ่งที่เราต้องการ? คิดว่าเรามีสิ่งใดต้องการจากโพธิสัตว์อีกกันหรือ]

ผมมองระฆังใบใหญ่กลางห้องนั่งสมาธิ วิญญาณดวงเล็กถูกโอบล้อมด้วยแสงสว่างเจิดจ้าจนตาพร่าอยู่ข้างในระฆังที่สร้างจากวัตถุโปร่งใส

ผมรู้ว่าวิญญาณดวงนั้นเป็นของใคร

“คุณเป็นคนตัดสินใจเองว่าจะช่วยให้คุณยุ่งซังอาได้กลับมาเกิดใหม่ ผมไม่ได้เป็นคนขอสักหน่อยครับ”

[...]

“คุณเป็นคนเชิญพวกเรามาพักที่นี่ แน่หนอนว่านั่นผมก็ไม่เคยขอเช่นกัน”

[นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหนทางแห่งพุทธภาวะเท่านั้นครับ]

“ที่ผ่านมามาจนถึงตอนี่ผมได้รับบทเรียนจากการต่อสู้กับพวกกลุ่มดาวนั่นก็คือ ไม่มีกลุ่มดาวใดมอบน้ำใจไมตรีให้โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน”

[วิถีความคิดของโพธิสัตว์นั้น เราไม่คุ้นชินเอาเสียเลย มีแต่ผู้ซึ่งเชื่อในข้อยกเว้นของทุกสิ่งเท่านั้นที่จะสามารถรู้แจ้งถึงฉาภขบของชินาริโอได้ครับ]

ผมจ้องพระนักรบนิ่ง ก่อนจะเหลือบมองระฆังตรงกลางห้องนั่งสมาธิ

“อย่ายึดครองอวตารยูซังอาเป็นทรัพย์สินของเกาะนี้เลยครับ เธอมีค่ามากกว่าที่คุณคิด”

[ทุกชีวิตที่กลับชาติมาเกิดบนเกาะแห่งนี้ล้วนถือเป็นสมบัติของเกาะครับ]
ผมส่ายหน้า

“เมื่อครู่คุณยังบอกอยู่เลยไม่ใช่หรือครับว่าทุกสิ่งล้วนมีข้อบกพร่อง เธอคือผู้ที่รับช่วงเจตนารมณ์ต่อจากเนอรัวานา ให้อวตารยูซังอาได้เป็น ‘อรหันต์’ ของคุณเถอะครับ”

อรหันต์

เหล่าผู้แสวงหาหนทางแห่งการตรัสรู้ พวกเขาออกเดินทางไปทั่วโลกแห่งซีนาริโอ กลับชาติมาเกิดใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าโดยไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของ ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’

“ถ้าคุณยอมตกลง ผมจะทำข้อตกลงกับคุณครับ”

[ทำข้อตกลงนั้นหรือ โปธิสตร์คิดว่าเราต้องการสิ่งใดเล่า]

“อยากขัดขวางมหาสงครามเทพและปีศาจไม่ใช่หรือครับ”

[เปล่าประโยชน์ เราไม่สนใจเรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยความไม่สมเหตุผล ผลอย่างความดีและความชั่วพวกนั้นหรอกครับ]

“ต่อให้ไอ้เรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยความไม่สมเหตุผลนั้นมันจะทำลายเกาะของคุณจนละเหวก็ตามเถอะครับ”

นัยน์ตาของพระนักรบโค้งลงอย่างนุ่มนวลราวกับพบเรื่องน่าสนใจ

ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาไม่ใช่ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย หากให้เลือกคำมาบรรยาย ก็คงใกล้เคียงกับคำว่าความว่างเปล่า ดังนั้น ‘ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลา’ ย่อมไม่พอใจหากอิทธิพลของความดีและความชั่วแผ่ขยายมาถึงดินแดนของตน

“ผมจะลองขัดขวาง ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ ดูครับ”

[คิดว่าลำพังกำลังของโปธิสตร์สามารถทำได้หรือครับ]

เรื่องเล่าตอบแทนผม

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ’ แพดเสียง!]

[มหาเรื่องเล่า ‘ไฟศักดิ์สิทธิ์กินกินเทวดานาน’ คำราม!]

ทันทีที่มหาเรื่องเล่าทั้งสองเปิดใช้งานขึ้นมา อากาศทั่วบริเวณก็ลั่นสะเทือน

หากผมคาดเดาถูก ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาจะไม่สามารถปฏิเสธข้อเสนอของผม เนื่องจากผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาไม่อาจกระโจนเข้าร่วม มหาสงครามเทพและปีศาจ ครั้งนี้เองได้ เขาไม่ใช่ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย จึงไม่มีข้ออ้างให้เข้าร่วมศึกคราวนี้

[ให้รับอวตารนาม ‘ยูซังอา’ มาเป็น ‘อรหันต์’ ของเรา นั่นหรือสิ่งที่โพธิสัตว์ต้องการ]

“มีอีกหนึ่งเรื่องครับ”

[ช่างเป็นโพธิสัตว์ที่โลภมากเหลือเกินนะครับ]

“ช่วยให้ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ อุบัติขึ้นในเขตพื้นที่ที่เนบิวลาของผมต้องการที่ครับ คุณเป็นเจ้าของเกาะ เรื่องแค่นี้ย่อมแทรกแซงได้ง่ายๆอยู่แล้ว”

ช่วงขณะนั้น ผมสัมผัสได้ถึงการตื่นเร้าของพลังเวทเลื่อนร่างจากทั่วทั้งอาราม คล้ายกับระดับชั้นนั้นถูกปลดปล่อยออกมาเพื่อตักเตือนผม มันไม่ได้คุกคามหมายจะทำร้าย ไม่ได้กระหายเลือด แต่เป็นระดับชั้นที่แผ่ไว้ด้วยออร่าบางอย่างที่ผมไม่สามารถเข้าใจ

[‘กำแพงที่สี่’ ถูกเปิดใช้งานอย่างหนักหน่วง!]

[‘กำแพงกำหนดวิฤตสังสาร’ ทำปากหยับๆ]

ในที่สุดผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาก็พยักหน้าตกลง

[เรารับปากเงื่อนไขของโพธิสัตว์ครับ แต่คงไม่สามารถช่วยให้ทั้งเนบิวลาของท่านเริ่มต้นในเกาะหลักที่ต้องการได้]

“ันรบกวณแคว่ดาวตารอีกลียองกับอวตารชินยูซังก็พอครับ”

[อืม ท่านอยากให้เราส่งพวกเขาไปที่ใดครับ]

“เน็กซ์ซิติ”

[เน็กซ์ซิติ นี่มัน...โพธิสัตว์เอ๋ย หรือว่าท่าน...]

ถ้าเป็นผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาย่อมต้องมองจุดประสงค์ของผมออก

เกาะหลักของ ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’ เป็นสถานที่ที่เรื่องเล่ายุคสมัยที่ 3 ที่ถูกลืมเลื่อนถูกคงสภาพไว้ดังเดิม

เรื่องเล่ายุคสมัยที่ 3 มีสเปกตรัมหลากหลายกว่ายุคสมัยที่ 1 และ 2 มาก ซึ่งจะช่วยให้เราสามารถคว้าเอาเรื่องเล่าที่เหนือความคาดหมายมาได้ ขึ้นอยู่กับว่า

จะออกสตาร์ทในสถานที่ใด

คนอื่นผมไม่รู้ แต่ผมต้องช่วยให้เด็กสองคนนั้นได้เริ่มต้นที่ 'เน็กซ์ซิติ'
เท่านั้น

[แลกกับสมาชิกกลุ่มที่เหลือของโพธิสัตว์จะต้องเริ่มต้นในสถานที่ที่เรา
ต้องการครับ]

“ได้ครับ”

ได้ยินคำตอบของผมแล้ว ฮันซูยองที่มองสถานการณ์อยู่ข้างๆ ก็รีบ
ส่งสายตาให้

- นี่ ถ้าไอ้พระหัวโล้นนั้นส่งพวกเราไปที่ประหลาดๆ จะทำยังไงละ

รอยยิ้มประหลาดเคลือบอยู่บนริมฝีปากของพระนักรบที่มองพวกเรา
โต้เถียงกัน

[โพธิสัตว์ เราชื่นชอบเรื่องราวของท่านมาก แต่...เรื่องเล่าที่ท่านสั่งสม
มานั้นมีความสามารถไม่มากพอจะต่อสู้กับเนบิวลาอื่นที่เข้าร่วมศึกมหาสงคราม
เทพและปีศาจหรอกครับ]

คำว่าความสามารถไม่มากพอดังจะไปกระทบกระเทือนความรู้สึกของเธอ
เข้า ฮันซูยองจึงตอกกลับ

“คงไม่เคยได้ยินเรื่องที่พวกเราตี <โอลิมปัส> จนแตกพ่ายละสิท่า”

[เรื่องเล่าที่เหล่าโพธิสัตว์สั่งสมมานั้นยอดเยี่ยมเป็นเลิศ แต่ไม่เคยเผชิญ
อุปสรรคแห่งกาลเวลาคับ]

วินาทีต่อมาร่างกายของผมกับฮันซูยองก็ตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมของ
แสงสว่าง

[กลุ่มดาว 'ผู้พิทักษ์แห่งแมนดالا' เห็นชอบให้มีการส่งตัวเข้าสู่ซินารีโอ]

[เริ่มทำการส่งตัวเข้าสู่ซินารีโอ!]

กะทันหันขนาดนี้เลย?

ผมตกใจนิดหน่อย แต่ไม่นานก็ประคองสติไว้ได้

ในที่สุดก็จะได้มุ่งหน้าไปสู่เขตพื้นที่มหาเรื่องเล่าที่สามซึ่งจะช่วยให้ผม
ได้บรรลุปทลิกผันแล้ว บางทีสมาชิกกลุ่มคนอื่น ๆ ในเกาะกลางเองก็คงจะถูก
ส่งตัวไปพร้อมกับผม

เมื่อหันหน้าไปมองก็พบว่าอันชูของกำลังมองผมอยู่

“คิมดกจา”

ผมตอบพร้อมกับยื่นมือออกไปหาอันชูของโดยอัตโนมัติ

“ดูแลตัวเองให้ดี แล้วฉันจะรีบไปหา”

“ขอให้จริงเถอะ”

วินาทีที่หมัดของอันชูของกระทบเข้ากับมือของผม ร่างของเธอก็แปรเปลี่ยนเป็นลูกธนูแสง ผมมองภาพติดตาของอันชูของที่หายลับไปแล้ว ขณะเดียวกันก็ตระหนักได้อีกครั้งถึงความเป็นจริงที่ว่าพวกเราเป็นสหายกัน

เช่นเดียวกับที่อยู่ลงฮยอกเป็น ตอนนี้อันชูของได้กลายเป็นบุคคลที่จำเป็นต่อฉากจบซึ่งผมต้องการจะไปให้ถึงแล้ว

ที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ผมติดหนี้บุญคุณเธอมากมาย

ดังนั้นคราวนี้ถึงเวลาที่ผมต้องเป็นฝ่ายตอบแทนเธอบ้างแล้ว

「แต่คิมดกจาในเวลานั้นไม่อาจทราบถึงความจริงที่ว่า...」

ตอนนั้นเองที่หน้าจอสมาร์ตโฟนเริ่มส่องแสงสว่างไสว

ประโยชน์มากมายจากหน้ากระดาษที่ผมไม่รู้จักลอยขึ้นมาทีละประโยคราวกับกำลังแย้มพรายนัยแห่งลางร้าย

「เมื่อคิมดกจาได้พบกับหญิงสาวอีกครั้ง...」

ไม่นะ เดียวก่อน

「เวลาจะล่วงเลยผ่านไปนานถึงห้าสิบปี」

ห้าสิบปีเนี่ยนะ พุดบ้าอะไร

ท่ามกลางทัศนวิสัยพราวแก้ว ผมมองเห็นรอยยิ้มระบายอยู่บนริมฝีปากของพระนักรบ

- โปริสต์ัวเอ่ย ลองอดทนต่อกาลเวลาดูบ้างเถิด

[ดำเนินการส่งตัวไปยังเกาะหลัก]

[กำหนดกำหนดวัตถุประสงค์ การตรวจสอบข้อมูลเรื่องเล่าของคุณ]

[การตรวจสอบเสร็จสิ้น]

[กำหนดเขตพื้นที่ขึ้นริโอของคุณ]

สิ่งที่ผมได้ยินเป็นครั้งสุดท้ายคือข้อความดังต่อไปนี้

[ซินารีโอ้อยู่ - ‘เลือกประเภท’ได้เริ่มขึ้นแล้ว!]

ริคาร์โดมองของเหลวสีดำในแก้วใสพลางนึกย้อนถึงความทรงจำเก่า ๆ ในวันวาน

“ต่อให้ฝึกฝนอีกห้าสิบปีก็ยังคงยากจะได้เป็นนักเวทหลวงประจำพระราชวัง”

นั่นคือสมัยที่ได้เล่าเรียนเวทมนตร์เป็นครั้งแรก

“สภาพร่างกายไม่เหมาะจะเป็นนักปราชญ์”

ตอนเข้าคลาสเรียนกับนักปราชญ์อันดับหนึ่งแห่งหมู่เกาะโคเซนิกซ์

“มือไม่เหมาะจะถือดาบ”

และสมัยจับดาบเป็นครั้งแรกที่ลานฝึกดาบประจำวังก็ด้วย

“บางครั้งชีวิตก็เป็นเช่นนั้น สิ่งสำคัญคือการไม่ท้อแท้ และการก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างแน่วแน่”

เวอร์เซน ฟอน โคเซนิกซ์ บิดาของริคาร์โดกล่าวไว้เช่นนั้น

แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่ถ้อยคำเหล่านั้นจะช่วยปลอบใจอะไรได้สำหรับคนที่ไร้พรสวรรค์ ไม่มีสิ่งที่ยากทำ ได้ฟังคำสั่งสอนพวกนี้ไปแล้วจะช่วยปลอบใจอะไรได้กันเล่า

ไร้พรสวรรค์ แต่จะให้ก้าวต่อไปอย่างแน่วแน่?

ใช้ชีวิตแบบนั้นไป สุดท้ายจะกลายเป็นอะไรละ

เพื่อไม่ให้ตัวเองกลายเป็นอะไรก็ไม่รู้ ริคาร์โดจึงดื่มเหล้าทุกวี่ทุกวัน รวมกลุ่มกับพวกอันธพาลเสเพลในหมู่เกาะ ผลาญทรัพย์สินของตระกูลไปกับการเสพยาและเล่นการพนัน

มีความรักอยู่ช่วงหนึ่ง

นางเป็นสตรีอายุมากกว่าผู้ငံงามที่สุดในหมู่เกาะ แต่ความรักครั้งนั้นก็จบลงพร้อมกับการที่นางแต่งงานกับพี่ชายคนโตของเขา

ริคาร์โดดื่มพำพลาญตามองของเหลวในแก้วหนึ่ง

“ตายดีกว่า”

ความกล้าหาญที่แสดงออกมาเป็นครั้งแรกในชีวิต มือจับแก้วเบา ๆ แล้วยกขึ้นดื่มจนหมดราวกับดื่มไวน์องุ่น ผ่านไปไม่นานมันก็ออกฤทธิ์ ใบหน้าของเขาเป็นสีดำคล้ำ แขนร่วงตกลงอย่างไร้เรี่ยวแรง

และสี่ชั่วโมงให้หลังพอดี

ใครบางคนก็ลืมหืมตาขึ้นมาอยู่ในร่างของริคาร์โด

นอกจาก ‘สามวีรรอด’ ผมเคยอ่านหนังสือมากมายหลายเล่ม

สมัยเด็กผมอ่านวรรณกรรมตะวันตกที่แม่แนะนำ พอโตจนคิดอะไรได้มากขึ้นก็สรรหาหนังสือมาอ่านเอง นิยายบนเว็บไซต์ก็อ่านมาแล้วเยอะแยะ

นิยายบนเว็บไซต์ที่ผมได้อ่านเป็นเรื่องแรกเป็นนิยายที่ตัวเอกพูดพรั่ำบอกเล่าชีวิตอันแสนอาภัพของตัวเอง ก่อนจะตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ดังเช่นเวลานี้

“อูหะ!”

“เจ้าชายริคาร์โด! เป็นอะไรหรือไม่พะยะค่ะ”

ใครคนหนึ่งตบหลังผม แล้วผมก็อาเจียนออกมาพักใหญ่

หลังเซ็ดปากแล้วเงยหน้าขึ้นก็พบกับกระจกบานหนึ่ง

ภาพตรงหน้าคือใบหน้าเรียวดูหล่อเทลา หากแต่ขาวซีด

ใบหน้าของผม แต่ทำไมถึงได้รู้สึกไม่คุ้นเลยล่ะ

ผมเป็นใคร ริคาร์โด...?

“นายคงรู้อยู่แล้ว แต่ฉันไม่ใช่ผู้เผยแพร่พระวจนะหรอกนะ เป็นคนที่ห่างกับมันมากด้วย”

ผม

“ฉันไม่ใช่ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด ไม่ใช่ราชาแห่งโลกที่ไร้ราชา”

ผมคือ?

“ยี่สิบแปด...ไม่สิ ฉันอายุยี่สิบแปด เป็นพนักงานบริษัทเกม งานอดิเรกคืออ่านนิยายบนเว็บไซต์...”

[เรื่องเล่าของคุณต่อต้านมหาเรื่องเล่าที่ประกอบกันเป็นโลกทัศน์]

[สกลิลเฉพาะตัว ‘กำแพงที่สี่’ ถูกเปิดใช้งานอย่างหนักหน่วง]

เมื่อหลับตาลงแล้วลืมหืมตาขึ้นมา ซ้ำๆ ผมพลันรู้สึกราวกับโลกแยกออกจากกัน

[‘กำแพงที่สี่’ ชัดขวางการเข้าสู่บทบาทของคุณ]

[อัตตาของคุณคงสภาพไว้ได้อย่างสมบูรณ์ด้วยอำนาจของ ‘กำแพงที่สี่’]

[ความเป็นไปได้ของเกาะสงสัยในสิทธิพิเศษของคุณ]
 ประสาทสัมผัสของร่างกายไม่คุ้นชิน นี่มันไม่ใช่ร่างกายของผม
 「ผมคือคิมดกจา」

สติกลับคืน ความทรงจำที่เชื่อมโยงกันถูกเรียบเรียงกลับเข้าที่เข้าทาง
 ผมเข้าร่วมซีนารีโอ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ และตอนนี้ก็เพิ่งเข้าสู่
 เกาะหลัก

เกาะหลักเป็นเกาะที่สร้างขึ้นจากเรื่องเล่ายุคที่ 3 ซึ่งครอบครองสเปกตรัม
 มากมาย เรื่องเล่าแต่ละเรื่องจะประกอบกันเป็นโลกทัศน์หลากหลายประเภท
 ถ้าอย่างนั้นภาพฉากที่ผมกำลังมองอยู่ขณะนี้ก็คือ...

“สิ่งร่าง?”

เปรี๊ยะ!

[ตรวจพบถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมต่อโลกทัศน์]

[เริ่มบทลงโทษได้]

กว่าผมจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็หลังจากนั้นสองชั่วโมง

“เจ้าชาย เป็นอะไรหรือไม่พะยะค่ะ”

ใครคนหนึ่งเรียกผมผ่านทัศนวิสัยที่พร่ามัว

“ขอน้ำให้ผมหน่อยครับ”

[คุณใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับโลกทัศน์!]

[เริ่มบทลงโทษ...]

“ขอน้ำให้ข้าที”

“นี่พะยะค่ะ”

พอได้ดื่มน้ำเย็นลงคอ สติสัมปชัญญะก็กลับคืนมาที่ละน้อย ในหัวสับสน
 ไปหมดด้วยความทรงจำของคนแปลกหน้าที่กระหน่ำซัดเข้าใส่เป็นระยะ ผมเข้ามา
 ลิงอยู่ในร่างของมนุษย์ที่ใช้ชีวิตมาประมาณสามสิบปี

[ในเขตพื้นที่ส่วนหนึ่งของ ‘เกาะหลัก’ ห้ามการใช้ถ้อยคำที่ไม่เข้ากับโลกทัศน์
 ดังกล่าว]

ยังพอนึกถึงประโยคใน ‘สามวิธรอด’ ได้อย่างเลือนราง นั่นเป็นคำบรรยาย

ที่ถูกกล่าวถึงผ่าน ๆ แต่ใน ‘สามวีรรอด’ เคยบรรยายเกี่ยวกับซินาโรนีเอาไว้
แน่นอน

มันเรียกว่า ‘ซินาโรนีสิงร่าง’

ที่แห่งนี้ผมจะต้องดำเนินซินาโรนีด้วยมุมมองของคนผู้นี้

[เขตพื้นที่ดังกล่าวไม่สามารถทำการเรียกหาโทแกบีได้]

[เขตพื้นที่ดังกล่าวไม่สามารถรับข้อความทางอ้อมจากกลุ่มดาวได้]

แถมยังมีข้อจำกัดแปลกประหลาดติดตั้งเอาไว้ด้วย

คนละเรื่องกับช่วงแรกเริ่มของซินาโรนี ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ ที่ผม

รู้เลย

“ต้องเก็บข้อมูลก่อน”

[การปฏิบัติตัวของคุณเข้ากับคุณลักษณะของตัวละครดังกล่าว]

[ความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับตัวละครดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้น]

ผมลงมือรื้อค้นความทรงจำของ ‘สามวีรรอด’ ทันที

「หมู่เกาะโคเซนิกซ์ เกาะของเหล่าวีรบุรุษผู้นำยุคสมัยแห่งเวทมนตร์」

นี่ก็ไม่ออกว่ามีข้อมูลอะไรที่ต้องจำใส่ใจเป็นพิเศษหรือเปล่า

ดันเป็นเขตพื้นที่ที่ไม่ค่อยถูกกล่าวถึงใน ‘สามวีรรอด’ ซะด้วยสิ

แต่ก็ไม่จัดว่าเป็นสถานที่แปลกถิ่นเสียทีเดียว... หรือจะเป็นเพราะผมได้เห็น

ความทรงจำของเจ้าของร่างกันนะ

[สกิลเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

เดิมทีผมไม่สามารถเปิดหน้าต่างคุณลักษณะของตัวเองได้

แต่ถ้าเป็นหน้าต่างคุณลักษณะของเป้าหมายที่ผมลิ่งอยู่ล่ะก็...

<ข้อมูลตัวละคร>

ชื่อ : ริคาร์โด ฟอน โคเซนิกซ์ (คิมดกจา)

อายุ : 31 ปี

กลุ่มดาวผู้สนับสนุน : ไม่มี (ปัจจุบันมีกลุ่มดาวหนึ่งกลุ่มให้
ความสนใจ)

คุณลักษณะ : อันธพาลโดยกำเนิด (ทั่วไป)

สกิลเฉพาะตัว : [รูปโฉมของเชื้อพระวงศ์ Lv.3], [พูดคนเดียว Lv.6], [สวมบทบาท Lv.5]

อักขระ : ไม่มี

ค่าสถานะ : [ความแข็งแกร่ง Lv.10], [พลังกำลัง Lv.10], [ความเร็ว Lv.10], [พลังเวท Lv.10]

ผลการประเมินโดยรวม : บุคคลที่คุณสิงร่างอยู่คือ เจ้าชายลำดับที่ 4 แห่งหมู่เกาะโคเชนิคซ์ น่าเสียดายที่บุคคลผู้นี้ไร้พรสวรรค์ในการต่อสู้ทุกรูปแบบ รวมถึงเวทมนตร์และการใช้ดาบ

* ปัจจุบันอยู่ในสภาพผิดปกติจากการ ‘สิงร่าง’

ทำไมต้องมาสิงร่างตัวละครแบบนี้ด้วยเนี่ย

ปกติการสิงร่างจะเข้าสิงในร่างกายของ ‘คนที่มีความเกี่ยวข้องกับตน’ แล้วผมกับเจ้าชายเสเพลคนนี้เกี่ยวข้องกันที่ตรงไหน

อีกอย่าง หมอนี่ก็มีค่าสถานะโดยเฉลี่ยแค่ 10 ส่วน สิ่งอื่นที่คล้ายคลึงกันก็มีแค่อายุ...

“เจ้าชายพะยะค่ะ จดจ่อกับการสวมบทบาทอีกแล้วหรือ”

“บทบาท?”

“คราวก่อนก็เลียนแบบท่านตันตระกูล...แต่ฉลองพระองค์เช่นนี้กระหม่อมเพิ่งเคยเห็นครั้งแรก พระองค์แต่งกายเหมือนพวกคนใน ‘บันทึกประวัติศาสตร์โลกมนุษย์’ เลยพะยะค่ะ”

ผมมองกระจกอย่างไม่คิดอะไร แล้วก็เพิ่งจะเห็นการแต่งกายที่คุ้นตานั้นมันพิเศษมาก การเข้าสิงร่างของผมมาพร้อมกับอุปกรณ์เดิมครบครัน ผมตอบกลับไปอย่างหน้าไม่อาจ

“มันเป็นการแต่งกายของราชาปีศาจตนหนึ่งนะ”

“ราชาปีศาจหรือพะยะค่ะ เหตุใดจึงแต่งกายแบบราชาปีศาจ...”

ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ตด้านใน โชคดีที่อุปกรณ์และอาวุธในครอบครองยังอยู่เหมือนเดิม จากนั้นจึงหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ถ้าจะหาข้อมูล

ของที่นี่ก็จำเป็นต้องตรวจสอบเนื้อเรื่อง ‘สามวิธรอด’ อีกครั้ง
เบรียะ!

[ไอเท็มดังกล่าวไม่สามารถใช้งานได้ เนื่องจากไม่สอดคล้องกับโลกทัศน์]

ไอ้บทลงโทษบัดซบ

ไม่รู้ว่าพ่อบ้านตีความออกปฏิกิริยาของผมไปทางไหน ถึงกล่าวขึ้นว่า

“เอาเถอะ ปล่อยให้พระองค์สุขสำราญเป็นครั้งสุดท้ายก็ดี อีกไม่นาน

ฝ่าบาทคงจะเรียกหาแล้ว กระทบมอมขมวดลลาพะยะค่ะ”

พ่อบ้านกล่าวไว้เพียงประโยคนั้น แล้วก็ขอตัวจากไป

ผมถูกทิ้งให้เค้งคว้างอยู่ในห้องขนาดเล็ก

「คิมดก จา เห่ง」

เออ โลงอกที่อย่างน้อยก็มีนายอยู่ด้วย สมาชิกกลุ่มคนอื่นๆ จะเป็น
อย่างไรกันบ้างนะ

หาก ‘ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลา’ รักษาคำพูด ก็มีโอกาสสูงที่สมาชิกกลุ่ม
ที่เหลือจะถูกส่งตัวมายังเขตพื้นที่เดียวกับผม

ผมเปิดหน้าต่างซินริโอ ข้อความที่ค้างไว้ไม่ได้อ่านดังขึ้นมาแล้ว ๆ

[คุณเข้าสู่ ‘หมู่เกาะโคเซนิกซ์’ แห่ง ‘เกาะหลัก’]

[ปัจจุบัน ‘หมู่เกาะโคเซนิกซ์’ ได้ถูกตัดขาดออกจากเขตพื้นที่ความขัดแย้ง
ของ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ ในเชิงของปริภูมิเวลา]

[เมื่อทำการเคลียร์ซินริโอย่อยของเขตพื้นที่ดังกล่าวได้สำเร็จ คุณจะ
สามารถเข้าสู่ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ ได้]

ผมต้องสร้างกองทัพขึ้นที่นี่ แล้วค่อยยกทัพไปเข้าร่วมมหาสงครามเทพ
และปีศาจ

อีกนัยหนึ่งก็คือ สถานที่แห่งนี้จะเป็นฐานทัพที่มั่นในการเตรียมพร้อม
ก่อนเข้าสู่สงครามของผม

[คุณยังไม่สามารถอ่านข้อมูลซินริโอได้]

[ซินริโอดังกล่าวจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับรูทที่คุณเลือก]

รูทที่ผมเลือก?

ไม่ละ อย่างน้อยก็ต้องให้ผมรู้เงื่อนไขกรณีซินริโอล้มเหลวหน่อยสิ

[ซินารีโอดังกล่าวจะไม่ล้มเหลวตราบใดที่คุณยังไม่ตาย]
 เพิ่งเคยเจอกรณีแบบนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกัน
 อย่างไรก็ตาม นั่นหมายความว่านี่เป็นซินารีโอที่ชีวิตมีความสำคัญ
 ผมนั่งอยู่ที่ขอบเตียงขณะตั้งสติเรียบเรียงความคิดอย่างนิ่งสงบ
 ในโลกทัศน์นี้ นามของผมคือ ‘ริคาร์โด ฟอน ไคเซนิกซ์’
 เมื่อซินารีโอดำเนินโดยมี ‘การสิงร่าง’ เป็นรากฐาน ผมก็ต้องวางตัวให้
 สัมกับตำแหน่งเจ้าชายของที่นี่

ผมตั้งสมาธิทบทวนเอกลักษณ์ของ ‘ริคาร์โด ฟอน ไคเซนิกซ์’ ซ้ำ ๆ อยู่
 พักหนึ่ง

เจ้าชายลำดับที่ 4 อันธพาล ไร้พรสวรรค์ ชี้เหล่า...พอจะเข้าใจคร่าว ๆ
 แล้วว่าเป็นคนแบบไหน แค่นั้นแสดงละครไม่น่ายาก

จะว่าไปแล้ว เมื่อผมอยู่ในสภาพนี้ แสดงว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ของ <คิมดกจา
 คอมพานี> ก็ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันนะสิ

“เจ้าชายอยู่หรือไม่พะยะคะ กระหม่อมอัควินบิลสตัน”

คิดยังไม่ทันจบก็มีคนมาเคาะประตู

อัควินบิลสตัน เฟรเมอร์

หากความทรงจำของริคาร์โดไม่คลาดเคลื่อน คนผู้นี้ก็คือองครักษ์ประจำตัว
 ของผม

“ฝ่าบาทเรียกพบพะยะคะ”

ทว่าวินาทีที่ชายผู้นั้นเปิดประตูเข้ามาในห้อง ผมก็ถูกอารมณ์ประหลาด
 ที่ไม่สามารถอธิบายได้เข้าครอบงำ

อัควินหมวดดสีขาวอายุประมาณสี่สิบต้น ๆ ชายตรงหน้าผมมีใบหน้า
 ผมไม่รู้จัก ทว่า...

[เรื่องเล่าของคุณมีปฏิกิริยาต่อตัวละครดังกล่าว!]

[คุณลักษณะ ‘ผู้แปลความแห่งซินารีโอ’ ถูกเปิดใช้งาน!]

ใบหน้าของชายตรงหน้ากำลังแปรเปลี่ยนไปที่ละนิด

“คุณ...จา”

ทั้งที่เวลาก็ไม่ได้ผ่านไปนานขนาดนั้น แต่กลับรู้สึกได้ถึงความคะเนิงหา

อย่างสุดซึ้งจากน้ำเสียงของเขา

“เมื่อก่อนสมัยเป็นทหารผมเคยทำปลอกกระสุนหายครับ”

เรื่องเล่าที่สถิตอยู่ในตัวชายคนนั้นกำลังพูดกับผม ประโยคมากมายที่สูญเสียบรรยากาศเหล่านั้นคืนเร้าร้องขอบางสิ่งจากผม

“ผมเคยทำเซฟตีปืนหายครับ”

ผมรู้จักเจ้าของเรื่องเล่าเรื่องนี้

“คุณฮยอนซอง?”

ฮยอนซองมองมาที่ผม

[ตัวละครดังกล่าวไม่เข้าใจคำพูดของคุณ]

“คุณฮยอนซองใช่ไหมครับ”

[ตัวละครดังกล่าวไม่เข้าใจคำพูดของคุณ]

[โลกทัศน์ดังกล่าวแนะนำให้คุณแสดงตามบทบาทที่ถูกต้อง]

ฮยอนซองเหม่อมองผม ต่อมาเขาก็ยิ้มขึ้นพร้อมกับเอ่ย

“ฮยอน-ซอง? ฮ่าๆ สวมบทบาทอีกแล้วหรือพะยะค่ะ กระหม่อมขอถามได้หรือไม่ว่าเลียนแบบผู้ใดอยู่”

ฮยอนซองทำท่าเหมือนไม่รู้จักผมจริงๆ สีหน้าราวกับจดจำคนอย่างผมไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ผมเรียกชื่อเขา

“เซอร์บิลสตัน”

“พะยะค่ะ”

“ไม่รู้จักชุดนี้หรือครับ”

“อืม เครื่องแบบของพวกนักล่าปีศาจ? หรือว่าเป็นเครื่องแบบคณะปฏิวัติ...”

ถึงจะหน้าตาไม่เหมือนเดิม แต่เสื้อผ้าที่ผมสวมอยู่เป็นโค้ดสีขาวยาวตัวเต็มที่ใส่ประจำ ถ้าผู้ชายคนนี้เป็นฮยอนซอง ไม่มีทางเลยที่เขาจะมองไม่ออกว่าผมเป็นใคร

การที่เขายังคงไม่รู้จักผมนี่มัน...

[สกลีเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

<ข้อมูลตัวละคร>**ชื่อ** : บิลสตัน เฟรเมอร์ (???)**อายุ** : 43 ปี**กลุ่มดาวผู้สนับสนุน** : ไม่มี**คุณลักษณะ** : จงรักภักดี (หายาก), อัศวินผู้ทรงเกียรติ (หายาก)**สกิลเฉพาะตัว** : [หน่วยพร้อมรบเคลื่อนที่เร็ว Lv.8], [ทักษะการฟันดาบของราชวงศ์แห่งหมู่เกาะ Lv.8]...**อักขระ** : ไม่มี**ค่าสถานะ** : [ความแข็งแกร่ง Lv.80], [พลังกำลัง Lv.80], [ความเร็ว Lv.80], [พลังเวท Lv.80]**ผลการประเมินโดยรวม** : ครั้งหนึ่งร่างกายนี้เคยมีวิญญาณสองดวงอาศัยอยู่ เขาเป็นทั้งอัศวินแห่งอาณาจักร ขณะเดียวกันก็เป็นโล่ของคนผู้หนึ่ง โล่อันนั้นเฝ้ารอเจ้าของมาเนิ่นนานรอแล้วรอเล่า กาลเวลาผันผ่าน ในที่สุดนายของโล่ก็ปรากฏตัวขึ้น ทว่าบัดนี้โล่อันนั้นไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อีกต่อไป

ผมอ่านทวนคำอธิบายบนหน้าต่างคุณลักษณะอยู่หลายหน ขณะเดียวกันก็นึกถึงคำเตือนของหนึ่งหมัดไว้พ่ายยุทธของ

- ไปถึงเกาะหลักแล้ว จงระวัง 'มหาเรื่องเล่า' ให้ดี
  - ผมควบคุมมหาเรื่องเล่าได้แล้วนะครับ
  - ไม่ใช่ออย่างนั้น ที่แห่งนั้นเจ้าจะต้องต่อสู้กับมหาเรื่องเล่า
- ผมพอจะเข้าใจความหมายที่เขาต้องการจะสื่อแล้ว

ทันทีที่เงยหน้าขึ้นก็สัมผัสได้ถึงความเคลื่อนไหวของความเป็นไปได้ มหาศาลซึ่งล้อมอยู่ทั่วหมู่เกาะ บางสิ่งกำลังมองดูผมจากที่นั่น บางสิ่งที่ไม่ใช่กลุ่มดาว ไม่ใช่ราชาปีศาจ

[มหาเรื่องเล่า 'หมู่เกาะโคเซนิกซ์' เฝ้ามองคุณอย่างละโมภ]

ผมกำหนดแน่แน กัดริมฝีปาก

อียยอนของผู้ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นเอาแต่พิมพ์บางอย่างไม่หยุด

“อืม ถ้าไม่ใช่คณะปฏิวัติ หรือจะเป็นโหร...”

อียยอนของคนที่ผมรู้จักได้ถูกโลกใบนี้กลืนกินตัวตนจนหายไปเสียแล้ว

ทดลองอ่าน